

петъ години. И все въ този малинакъ си седи.

Ние не повървахме, но отпосле разбрахме, че фелдфебелътъ малко ни бѣше казалъ за нея. Когато се претрашихме и свикнахме съ тази

мечка — случваше се, ние да беремъ малини на единия край на малинака, а отъ другата страна, мечката да привежда високитъ малинови храсти и лакомо да лапа отъ върховетъ едритъ малини. А съ единъ нашъ войникъ се бѣше срещнала и разми-

нала на една стръмна и дълбока пжтека и се бѣше тръкнала край него, та на едното копче на шинела му оставила цѣло вълмо козина. Тази козина той запази да я носи въ село и се хвали на моми и ергени, че се е борилъ съ мечка. Не бара-ше и говедарчета, като васъ, които идѣха да си бератъ малини. Ала добитъкъ не допускаше. Гонѣше го. Не го гонѣше, ами като ревнѣше отъ малкото дере, добитъкътъ навирваше опашка, и копитата му зачаткваха по камънитъ надолу по рѣката. И — чуехме ли мечката да реве, фелдфебелътъ ще се обади и рече:

— Пакъ нѣкой изтърванъ добитъкъ е влѣзълъ въ градината на баба Мецана.

Защото тукашнитъ говедарчета знаятъ за мечката и забикалятъ малинака, когато сж съ добитъкъ.

Харно ама, преди два дни ни пратиха отъ Пловдивъ единъ младъ войникъ. Дойде той, поразведохме го нагоре-надолу, показавме му туй-онуй по границата, което трѣбваше да знае. Но за мечката никому не дойде на умъ да му каже. Кога на утринта — нали имала глава да пати — станалъ той рано, взелъ си пушката и излѣзълъ. Ходилъ кждето ходилъ, па рекълъ да слѣзе по пжтеката надолу, да види далеко ли е рѣката. А пжтеката го завела право въ малинака. Като видѣлъ зрѣлитъ малини, забравилъ